№ 18. КИЇВ, ВЕРЕСЕНЬ 1949 р. РІК ВИДАННЯ IX ЦІНА 1 КРБ.

П е р е ц ь

У виконкомі Луцької міськради (голова т. Король) бездушно, по-бюрократичному ставляться до листів і скарг трудящих.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

ВИВЧИВ ХАРАКТЕР...

— Що ви робите?!! А якщо начальство захоче прочитати листи й скарги...

— Знаю, що роблю, не перший рік — у цій установі.

ОБЕР-ІУДА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ІУДА ІСКАРІОТСЬКИЙ. — Оце Іуда! Цілий народ продав!

Здоровенькі були!

ЛИСТ ГОЛОВІ ЗАВКОМУ КИЇВСЬКОГО ВАГОВОГО ЗАВОДУ ім. ДЗЕРЖИНСЬКОГО тов. ЄВСТИГНЄЄВУ В. Г.

Здоровенькі були, Василю Григоровичу!

Давненько збиралися ми написати Вам пару теплих слів, та все якось не випадало. То нам заніколиться, то Ви зайняті, і так аж до сьогоднішнього дня. Нарешті, як бачите, взялися за перо, щоб здійснити свій давній намір. Наш короткий лист матиме сугубо діловий характер і тому, з Вашого ласкавого дозволу, в перших же рядках поставимо три сугубо ділові запитання.

Перше сугубо ділове запитання: Чи знаєте Ви, шановний Василю Григоровичу, кращих людей свого підприємства людей, яких ми з гордістю називаємо героями нашого часу, передовими стахановцями післявоєнної п'ятирічки?

Друге сугубо ділове запитання: Чи знаєте Ви, шановний Василю Григоровичу, як живуть і як відпочивають ці чудесні люди по закінченні трудової вахти?

Третє сугубо ділове запитання: Чи знаєте Ви, шановний Василю Григоровичу, що таке чуйність, що таке піклування про свій колектив?

Глибоко переконані, що на перше запитання Ви відповісте докладно, притому з жаром, з пафосом...

— Як не знати кращих людей заводу? — вигукнете Ви.— Та я їх по імені й по батькові всіх до одного знаю... Ось хоч би товариш Литвин В. М.! Наш вихованець! Наша краса! Наша гордість! У нас виростав, у нас учився майстерності, від нас пішов на фронт. З фронту знову на наш завод повернувся. Ім'я товариша Литвина красується на столичній дошці пошани. Він кращий стругальник Києва. Він з початку п'ятирічки виконав уже 11 річних норм!

І так далі, і так далі, як по писаному. Ні, тут Вам пальця в рот не клади! Але де дінеться Ваше красномовство, Ваш пафос, коли справа дійде до другого і третього запитань? Тут язик Ваш стане ворогом Вашим. Він (язик), як стій, втратить еластичність і видасть з головою свого хазяїна. Та й що йому бідоласі (язикові) робити? Говорити неправду? Заявляти, що голова завкому цікавиться, знає, як живуть і відпочивають робітники після робочого дня, твердити, що голова завкому знає, що таке чуйність, людяність, піклування про живих людей? Незручно. Твердити щось подібне — це все одно, що на чорне говорити біле.

Взяти для прикладу хоч би того ж таки В. М. Литвина. Дійсно, Литвин кращий стахановець Києва, передовик п'ятирічки. А чи хоч раз Ви поцікавились, в яких умовах живе тов. Литвин, чи хоч раз завітали до нього додому, в заводський будинок на Третій Дачній, № 6? Де там! Така важна персона, як Євстигнеєв, і буде переобтяжувати себе такими дрібницями, як житлові умови стахановця. Ну, живе чоловік з сім'єю (чотири душі) в кімнатці на 9 кв. метрів і хай живе собі на здоров'я. Ну, протікає дах над цією кімнаткою, ну й хай собі протікає. Капає ж на Литвина, на його дружину, на його маленького сина, а не на голову завкому. В голови завкому квартира суха, простора, світла, рік у рік ремонтується кращими майстрами заводу. Сам директор Віталій Павлович тримає на контролі цей відповідальний об'єкт. Одним словом, «губа у Вас не дура».

За себе Ви вміете постояти, а от до інших Вам байдуже. Це Ви довели не раз і не два. Коли дружина В. М. Литвина — теж працівниця заводу — поскаржилась Вам на погані житлові умови, Ви зухвало й цинічно відрізали:

— А що я — своїми штаньми накрию твою кімнату?!

Говорять: скажи мені, як ти дбаєш про інших, і я скажу тобі, який ти голова завкому. Про Вас, товаришу Євстигнеєв, можна висловитись точніше і ясніше: бездушний голова завкому!

Щира Вам порада. Коли Ваше серце ще не обросло вовною, навчіть його чуйності до наших прекрасних людей, до їх інтересів і запитів. Інакше ці прекрасні люди прекрасно прокатають Вас на вороних. Ой, прокатають! З вітерцем. І плати не візьмуть

Прийміть низький уклін і всілякі побажання од щирого серця!

Від Вашого ПЕРЦЯ.

ОДИН ЗА ДВОХ

Мал. БЕ-ША

— Чого це ти, Іване Петровичу, раніше байдикував одну годину в день, а тепер — дві.

— Цілком зрозуміло. Сергієнко у відпустці, і я тепер обіймаю дві посади.

Ярослав ГАЛАН

Ілюстрації ГРІ-гор'єва

Я І ПАПА

13

ЛИПНЯ 1949 року сталася в моєму житті знаменна подія: папа Пій XII відлучив мене від церкви. Відлучив, як відлучають телятко від корови. Без попередження.

Нікуди правди діти, конфлікт між нами почався досить давно, приблизно сорок років тому, коли нинішній Пій XII був молодим попиком Пачеллі, а на святому престолі сидів Пій X. Кожної неділі учитель провадив нас парами у церкву монашого ордену Василіян, закликав любити фабуристого цісаря Франца-Йосифа І і ненавидіти «москалів», яких, мовляв, треба до ноги вирізати.

Проте, замість бити «москалів», пан-отець волів бити нас, школярів.

Якось раз пан-отець спитав мене:

— Чому святого отця називаємо Піем?

Простодушна відповідь гласила:

— Бо святий отець любить випити.

Я й не стямився, як мій живіт опинився на монашому коліні, а священна різка викарбовувала на моєму тілі 10 заповідей.

Господь не наділив мене смиренням і, мабуть, тому, повернувшись додому, я вже з порога сказав матері:

— Плюю на папу!

Крім матері, ніхто цього не чув, але, видно, всевидющий бог доніс своєму римському намісникові, бо відтоді греко-католицька церква розпочала проти мене холодну війну.

І не тільки проти мене. Згодом я переконався, що таких грішників було чимало. До них, насамперед, належали гімназисти, які брали участь у вшануванні пам'яті Івана Франка. Для таких учитель божого закону придумав спеціальну кару: в найжорстокішу спеку він садовив їх проти сонця. На протести відповідав:

— Ага! На концерті в честь Франка ви декламували: «Ми прагнемо до сонця!» От вам і сонце. Погрійтесь!..

По-справжньому мій конфлікт із святим престолом загострився, коли я, в хвилину доброго настрою, назвав митрополита Шептицького в одному журналі мутієм свяченої водички. Цей удар був для князя греко-католицької церкви громом з ясного неба: саме тоді граф Шептицький був поглинутий папоугодним ділом підготовки антирадянського хрестового походу. Моя нетактовність викликала зрозуміле обурення: попадянки відвернулися від мене,

а їх батьки порушили мій прямий зв'язок з небесами, заборонивши пускати мене до церкви. Шептицький після того попав у чорну меланхолію, і тільки прихід Гітлера до влади поставив його знову на ноги.

Кілька років по тому вмер монс. Ратті, тобто Пій XI, і його місце зайняв новий мій противник — Пій XII. Всі знаки на небі й на землі показували, що в особі цього Пія я матиму ще запеклішого ворога, ніж два попередні, з Бенедиктом XV включно. Він бо був одним з хресних батьків третього райху, він штовхав Гітлера на війну проти СРСР, на його вимогу Пілсудський ішов вогнем і мечем проти моїх не-уніатських земляків Холмщини та Волині.

Друзі казали мені, що дні мої полічені і що я повинен чекати тепер контрудару. Як завжди в таких випадках, друзі трохи переборщили. Мокра робота була в той час у Ватікані тільки запланована. Шептицький не мав іще тоді почесної варти у вигляді гітлерівських солдатів, а його прелати ще не франтували в есесівських мундирах. Поки що я міг чекати з їх боку лише сухої роботи. Їм потрібний був привід, і вони знайшли його.

Якось у святвечір я зайшов до Олександра Гаврилюка. Над нами й під нами, праворуч і ліворуч люди колядували. Спогади дитинства завирували в душі, й, розчулені, ми вирішили перехилити чарчину. Традиційної рибки не було, але її з успіхом замінило сало. Випили по одній, і тоді Гаврилюкові заманулося запросити до столу домовласника, що мешкав опостінь. Домовласник прийняв запрошення, та, побачивши на столі сало, по-тарганячому ворухнув вусами й позадкував до дверей. Тільки тепер Гаврилюк усвідомив, що богобоязливий вусач був членом ультрамонтанського «Братства найсолодшого Ісусового серця».

Кілька днів по тому звістка про заподіяний злочин дійшла до консисторії, а трохи згодом до конгрегації священної канцелярії в Римі. На даний знак львівська дефензива розпочала слідство. Обурення шпиків нашим святотатством не знало меж. Гаврилюк виїхав, і повістку встигли вручити лише мені. Сивоголовий агент сидів переді мною й докірливо похитував головою:

— Ваше тіло, — говорив він, — зогние в тюрмі, але чим же є тлінна плоть в порівнянні з безсмертною душею, яку ви так безжалісно губите?

Сивоголовий шпик з жалю висякався й махнув безнадійно рукою.

— Йдіть, грішнику, догнивайте в тюрмі, а я буду за вас молитися.

Сивоголовий шпик молився, а в тюрмі сидів я...

Минули роки. Український народ возз'єднався в єдиній державі — Української Радянській Соціалістичній Республіці. Наплювали на папу всі західні українці й розірвали унію і готуються тепер до справжнього народного свята десятиріччя возз'єднання.

Святий престол поміняв Гітлера на Трумена, але від того мої взаємини з ним не покращали нітрохи. Навпаки. За даними, що є в моєму розпорядженні, Пій XII дізнався, що у довгій шухляді редактора видавництва «Радянський письменник» у Києві лежить рукопис моєї антипапської книжки «Отець тьми і присні». Правда, на цей раз Пієві пощастило: рукопис лежить вже більше, ніж півроку у т. Рибака і незабаром вкриється цвіллю, але факт лишається фактом: моя святотатська рука ще раз піднялася на пастиря пастирів... Келих гіркоти переповнився вщерть і пастиреві пастирів не лишалося нічого іншого, як відлучити мене від своєї церкви.

Єдина моя втіха в тому, що я не самотній: разом зі мною папа відлучив щонайменше 300 мільйонів чоловік, і це дає мені змогу разом з ними всіма ще раз на повний голос заявити:

— Плюю на папу!

ЗАВОДСЬКИЙ ГУМОР

Публікуємо карикатури з цехової стінної газети «КОНСТРУКТОРСКАЯ МЫСЛЬ» (завод «Ленінська кузня» — Київ), з сатиричних листівок «КРОКОДИЛ» і «ЗАЦЕПА» (видання газети «Тепловозник» — Харків) та «КРОКОДИЛ» (видання газети «Сталінець» — завод імені Сталіна — Харків).

АЖ ДО РАНКУ ТУТ НЕ МОВКНУТЬ СЕРЕНАДИ І ПІСНІ...

У гуртожитку заводу не провадиться масово-політична робота. Комендант т. Пелькіна не провадить ніякої боротьби проти хуліганів, що часто вдираються в гуртожиток.

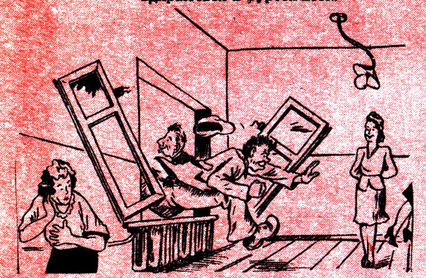

Є Шумихіна, Горшкова
І Бударіна у нас,
Вікна б'ють і хуліганять
В гуртожиткові весь час.

Умовляли їх, просили,
Совістили — все дарма.
Комендантові ж до того,
Діла, начебто, нема.

БУВАЛЬЩИНА, А НЕ КАЗКА
або
НОВІ КАЗКИ ПРО СТАРІ ДІЛА

У начальника Промсектору ВРП Р. П. Сухотинської слова розходяться з ділом. На словах вона за поліпшення побутового обслуговування робітників, а на ділі — закриває майстерні по ремонту одягу, меблів тощо.

Нам Сухотинська дні і ночі
Казки невпинно бубонить:
Як ательє відкрити хоче,
Як зможе ОРС нас обслужить.

Минають дні... Вже рік минає,
Та ОРС наш спить собі та й спить,
А Сухотинська невгаває,
Казки ті самі бубонить.

ВИЙШЛИ З РАМОК

Деякі робітники та інженерно-технічні працівники порушують дисципліну.

— Еге, Васько, незручно так довго байдикувати. Я вже півтори години спостерігаю, як ти куриш, а люди працюють.

ЗАРИСОВКИ ХУДОЖНИКА

Таку картину можна спостерігати після кожного дощу на вулиці Жаданівського в Києві. Робітники, інженерно-технічні працівники заводу «Ленінська кузня» форсують водну перешкоду, щоб вчасно встигнути на роботу.

ПОВНА КОРОБОНЬКА

На складах заводу лежить без діла багато зайвих матеріалів. Таке затоварювання веде до зниження оборотності оборотних коштів.

— Ще трохи натиснути, і сюди шестимісячний запас влізе.

ДОСВІДЧЕНИЙ ЗАСОЛЬЩИК

Відділ збуту (нач. т. Жгунцов) понад три місяці маринував на складі кілька тисяч клапанів та інших тракторних запчастин.

Наче риба в маринаді
Аж три місяці, з весни,
Провалялися на складі
У Жгунцова клапани.

Без ремонту простояли
Квартал сотні тракторів,
По три місяці ж чекали
Від Жгунцова клапанів.

Що ж сказати про Жгунцова,
Про діла його й дива?
Не для моди лиш на плечах
В нього, друзі, голова?

ПЛОДИ РОЗКАЧКИ

Начальники цехів тт. Лівшиць, Петров і Шведов лише наприкінці місяця згадують про виконання плану. За короткий час вони не можуть надолужити прогаяне і зривають виконання плану по заводу.

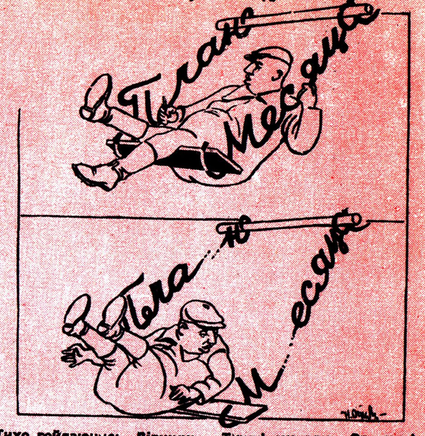

Тихо гойдаючись, Лівшиць
Місяць спокійно дрімав.
Тільки з цієї причини
Номенклатуру зірвав.

Тижні минали... От лихо!
Пускателів цех не робив.
Качелі гойдалися тихо...
І внаслідок стався прорив.

МІРКУВАННЯ ВГОЛОС

Начальник цеху т. Вітейн байдуже ставиться до молодих робітників, зокрема до підвищення їх кваліфікації.

ВІТЕЙН. — Всюди говорять, всюди критикують, що я погано ставлюся до молодих робітників, а от ніхто не підкаже, як треба ставитися до них.

Перечниця

РУКИ ДОВГІ...

ДИРЕКТОР радгоспу ім. Куйбишева Ямського району, Сталінської області, В. Ф. Красножон зайшов недавно до радгоспівської їдальні. Видно, не часто жалував директор їдальню своїми відвідинами, бо не встиг він стати на порозі, як робітниця т. Гатченко зустріла його скаргою на погане харчування.

Яких же заходів вжив директор радгоспу? Розслідував на місці скаргу робітниці? Взяв під особистий контроль роботу їдальні? Почав щодня «брати пробу» на кухні?

Ні! В. Ф. Красножон поставив питання руба: скаржитись?! Так на ж тобі!!! — І, схопивши з столу полумисок з галушками, директор пошпурив його в обличчя т. Гатченко.

І хулігана судили? Йому вкоротили руки?

Жартуєте! Хто ж його судитиме, коли в нього в районі приятель на приятелеві: і в прокуратурі, і в райвиконкомі. Не вперше вже дає він волю своїм рукам. І не вперше це сходить йому з рук. Одним словом, якщо вже вкорочувати руки хуліганові-директору, то не в районі. Тут уже треба вдаватися вище...

РЯТУЙТЕ, ПРЕМІЮЮТЬ!..

(Драма в двох телеграмах)

ТЕЛЕГРАМА ПЕРША

«З Одеси, 22 листопада 1946 року. Березівка, райвиконком, зав. культосвітвідділом.

За хорошу ініціативу березівської інтелігенції облвідділ культосвітроботи виділяє для районного клубу піаніно... Вручення премії відбудеться на обласному засіданні культосвітпрацівників»...

ТЕЛЕГРАМА ДРУГА

«З Одеси, 3 серпня 1949 р. Березівка, зав. райфінвідділу, копія зав. райвідділом культосвітроботи.

Безспірним порядком стягніть з Березівського райклубу за клавішний інструмент, одержаний в обласному відділі культосвітроботи, 1760 крб.».

Кандрат КРАПІВА

Переклав з білоруської
Максим РИЛЬСЬКИЙ

ПІП ТА ПАПУГА

Було
Село,
В нім церква, той притулок
богословський,
І, як ведеться, піп там жив,
Що тільки з мертвих не лупив.
Він хаптурів,
Бо славен був аж попід край
Литовський:
По бороді — козел, по голосу —
Козловський.

Бувало, він у вівтарі
Смикне в кутку чарчину тую
Та як затягне «алілую»,
То аж ревуть баби старі.
Ну, звісно, за той спів «небесний»
Йому, хоч плакали, а несли.
Тож повен двір у панотця —
Його любили, бач, парафіани! —
Там свинка добра, там вівця,
А птаства — око не прогляне!
Чого ж іще тобі? — спитав
Отця Євлампія панок тії ж округи.
— Ну, що ж! Хіба папуги! —
І птаха той йому подарував
(Немовби попаді на втіху,
Хоч сам її він утішав потиху).
І якось чує з неба бог —
Та що за лихо!
Співає батюшка із кимсь удвох! —

А то він, бач, до служби готувався,
І птах співати теж правчався.
За ту підмогу какаду
Солодку давано їду,
То краще він і за дячка старався:
Тягнув, як справжні співаки,
І тропарі, і кондаки,
І навіть «іже херувими»
Він подолав за зиму, —
Так наловчився попугай,
Що хоч... парафію давай!
«Свята пташина бога славить», —
Пішла розмова серед баб, —
«Та так же добре, що могла б
Сама у церкві править». —
А тут якраз, мов на біду,
Помер достойний батя.
Покинувши жалобу в хаті
Та попугая какаду,
Який під час останнього прощання
Тяг за дячком «Надгробное рыданье».
На кому смерть поставила печать,
Тому в землі, звичайно, спочивать, —
Та думать про живе — живому.
Злюбились двоє у селі отому,
Та горе — нікому звінчать!
Старі їм радять шлюб відкласти,
А молоді — жадають щастя, —
Отож хоч сяк, хоч так міркуй!

Аж спало тут на мисль якомусь другу:
Нема попа — візьмім папугу!
Ушкварить, пак, і він «Исаия, ликуй!»
І от жених із молодою
Пішли, радіючи, до аналою,
Щоб шлюбний виконать закон.
Поставив сват у клітці попугая,
Сипнув насіння на амвон:
Як поклює, мовляв, то ліпше заспіває!
А попка, дня того герой,
Як гаркне: «Со святыми упокой!
Надгробное рыданье!»
Зів'яла молода, як переспілий хліб,
А парубок могутньою рукою
Дурну пташину згріб:
«От я тебе, негідний, упокою!»
Де дівся потім птах — ніхто не відав,
Та кажуть — кіт невдахою поснідав.

* * *

Щоб добре всім було мораль тут бачить,
Я мушу байку розтлумачить:
Поїхав був учений наш мастак
Кудись в Америку, за море, неборак,
У Моргана якогось там навчався,
І стільки розуму набрався,
Аж ніс у нього геть задрався.
Вернувсь — і як папуга той
Почав тягти «за упокой».

Перечниця

МЛА, ЯК БУДІВЕЛЬНИЙ МАТЕРІАЛ

ГЕНІАЛЬНИЙ російський поет О. С. Пушкін писав:

«Буря небо криє млою.
Вихрить снігом де хотя.
То завиє звіриною,
То заплаче, як дитя».

Добре бурі! У неї цієї «мли» хоч одбавляй. І вона криє нею все, що на шляху трапиться. А от у керівників Миколаївського обласного відділу підготовки масових кадрів ані мли, ані соломи, ані совісті немає. Через те цей відділ ось уже кілька років ремонтує і криє язиком Новоодеську міжрайонну школу бухгалтерів.

Під час дощу і коли «буря небо криє» слухачів школи криє штукатурка й опади. А слухачі або «заплачуть, як дитя», або «криють» Миколаївське обласне управління Міністерства сільського господарства.

Майбутні колгоспні рахівники у Новій Одесі готові мандрувати «де хотя», аби тільки вчитись у пристойних умовах і не скалічитись у руїнах цієї покритої небом та млою школи.

ЦИРКУЛЯЦІЯ КРОВІ

НАУКА твердить, що перець добре розганяє кров. А коли кров як слід циркулює, то й голова краще варить. Тому й хочеться поперчити адміністрацію Київської трикотажної фабрики ім. Р. Люксембург, щоб голова у неї доварювала все до краю.

Коли цей процес здійсниться, їй стане ясно, що:

1. У залах, де працюють котонні машини, має бути завжди чисто і світло, наче вдень, і повинна триматися постійна температура.

2. Підлога там повинна бути такою (не цементною, у всякому разі), щоб пил з неї не псував цінних машин (квіти, посаджені у дворі фабрики, не врятовують стану в цехах).

3. Панчохи, на які попало масло (з котонних машин), від чого вони стають смугастими, мов зебра, і списуються в нижчі сорти, можна пропускати через хімічну обробку і випускати вищим сортом.

Хочемо вірити, що в адміністрації фабрики кров зациркулює з усіма наслідками, які звідси випливають.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

ОГІРКИ. — Краще б нас уже зразу з'їли, ніж зимувати в таких умовах.

Київська Шахерезада

... І настала тисяча перша ніч. І сказала Шахерезада:

— О, серце мого серця, я продовжу тобі оповідання Синдбада-мореплавця!

І почавши говорити, вона сказала:

«Тоді побачили ми, що капітан кинув об землю свій тюрбан, почав бити себе по обличчю, рвати свою бороду, упав серед палуби, оповитий невимовною скорботою. «Люди добрі, — вигукнув він, — знайте, що ми і наш корабель збилися з дороги і ввійшли в інше море, де путі ми не знаємо!»

— Чули вже! — сказав серйозний інспектор промбанку.

— Тоді розкажіть щось нечуване! — попрохали любительки казок, підсовуючись до хмурнуватого інспектора.

— Прошу... — сказав він. — Тільки не ждіть смішних історій. Що може бути смішного в числах 700.000; 1.028.000; 905.000 і 139.000? І що в них спільного з пригодами вашого бородатого Синдбада-мореплавця? Я розкажу вам правду про Синдбада-будівельника, що працює в Києві, на вулиці Фрунзе, будинок № 102, і керує будівельно-монтажним управлінням «Донбаспромбуду».

І почавши говорити, він сказав:

— І, побачивши річний баланс, керуючий управлінням кинув об землю свій тюрбан, вибачте, головний убор, почав бити себе по обличчю, рвати свою бриту бороду, упав серед кабінету, оповитий невимовною скорботою. «Люди добрі! — вигукнув він, — знайте, що ми і наше управління збилися з дороги і завдали збитків державі на 700 тисяч карбованців! Посипмо ж наші голови попелом, подерімо нігтями одежу і попросімо, щоб нас виручило всемогутнє Міністерство промисловості будівельних матеріалів!».

І був рік 1946 від початку нашої ери. І перший рік від початку безгосподарської діяльності керуючого БМУ-6 Бедріна. І змилостивилося всемогутнє міністерство. І поповнило воно оборотні кошти БМУ-6. І знову попливли добрі люди на чолі з Синдбадом-будівельником, погойдуючись на кривих невиконання виробничого плану.

І був рік 1947 від початку нашої ери. І рік другий від початку безгосподарської діяльності Бедріна. І побачив керуючий річний баланс. І кинув він об землю свій фетровий головний убор. І почав бити себе по обличчю. І так далі... «Ми збилися з дороги! — заволав він. — І завдали державі збитків на 1 мільйон 28 тисяч карбованців! Упадімо ж на колінні чашечки і поповземо на них просити пробачення у всемогутнього міністерства!» І змилостивилося міністерство.

— Я знаю, що буде далі! — перебила голубоока любителька казок. — «І побачив керуючий річний баланс. І кинув він об землю свій тюрбан...»

— Правильно! — сказав хмурнуватий інспектор. — Був рік 1948 від початку нашої ери. І третій рік безкарної діяльності Бедріна. І збитки, завдані державі, складали 905 тисяч карбованців.

— А я скажу, що було далі! — вигукнула друга любителька казок, поблискуючи карими очима. — «І змилостивилось всемогутнє міністерство. І поповнило воно оборотні кошти горе-управління в сумі... в сумі...

— 780 тисяч карбованців! — уточнив інспектор.

— Правильно! — зраділа кароока. — Та, проте, нічого не допомогло. «І знову впав на підлогу керуючий і кинув об землю свій фетровий тюрбан, бо збитки за перше півріччя 1949 року становили... становили...»

— 139 тисяч карбованців! — уточнив промбанківець.

— От бачите, ми зразу розгадали всю вашу казку! — вигукнули слухачки. — Це ж так просто.

— Простота, та не та — похмуро сказав промбанківець. — За кілька років Синдбад-будівельник, тобто незмінний Бедрін, сміливо лавіруючи між Сціллою (суворою доганою з попередженням) і Харібдою (зняттям з роботи), розкидав майже три мільйони карбованців державних грошей і нічого не збудував. Найкращим кораблем для його плавання була б лава підсудних, але він волів м'яке крісло в Києві, на вулиці Фрунзе, будинок № 102. І творить Бедрін на своїх будовах чудеса, поряд яких сім чудес світу скидаються на дитячі іграшки.

— Ой, як цікаво, розкажіть! — вигукнули слухачки.

— Прошу! — відповів, пожвавішавши, промбанківець. І почавши говорити, сказав:

— Перше чудо — мавп'яча праця. По складу готової продукції за липень було списано шість кубометрів дощок, які шість разів переносилися на об'єкті з місця на місце, за що було виплачено заробітної плати 470 карбованців!

Друге чудо — здирання трьох шкур з одного вола. Робота по кілька разів оформлялася актами і за неї було подано банкові повторних рахунків на 20 тисяч карбованців!

Третє чудо — погоня за трьома зайцями. Рада міністрів наказала управлінню зосередити всі засоби й кошти на будівництві азбоширферного заводу. А Бедрін водночас «працював» на трьох об'єктах і на жодному об'єкті не виконав плану!

Четверте чудо — переливання з пустого в порожнє. Із загального пробігу автотранспорту в 43 тисячі тонно-кілометрів за шість місяців — лише 6 тисяч тонно-кілометрів машини пройшли з вантажем.

П'яте чудо — Бедрін ухитрявся однієї й тієї ж хвилини бути в різних містах. Він потай авансувався за рахунок підзвітних сум й одержував командировочні, не виїжджаючи в командировки.

Але найцікавіше — шосте чудо Адміністративно-господарські видатки БМУ замість 45 тисяч виросли до 140 тисяч карбованців. Треба було скорочуватись. І керуючий вигадав спритний трюк. За півріччя він сплатив службовцям 7200 карбованців за рахунок робітників. Робилося це так: зарплата кладовщиці Тянь-Жень платилася по наряду ніби за вантажно-розвантажну роботу. Приміром: розвантаження цегли, відкриття вагона, вивантаження пиломатеріалів і т. д. — всього на середню місячну ставку! Шоферові легкової автомашини зарплата оформлялася по наряду ніби за ремонт машини, вулканізацію камер, ремонт коліс, виготовлення гайок і т. д.

І як же після цього не назвати чудесні пригоди цього горе-керуючого «Київською Шахерезадою або тисяча другою ніччю»!

— А на кого розраховано цей цікавий твір? — спитали ми.

— Головним чином, на прокуроріві — відповів промбанківець. — Але доки вони доберуться до м'якого крісла, насидженого Бедріним, він, боюсь, перепурхне з підвищенням на інше крісло, а на його місці возсідатиме вже хтось інший весь у бедрінських боргах, як у реп'яхах, бо керуючі приходять і уходять, а збитки залишаються.

Пора вже закрити це шарашкіне будівельно-монтажне управління, як нерентабельне, збиткове, паразитичне. Скільки ще можна терпіти це, підприємство по виробництву збитків?!

І, закінчивши говорити, він замовк.

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ.

м. Київ.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

«Тепер не доведеться чекати на дощ», — говорили колгоспники нашої артілі «Червона нива», будуючи зрошувальну систему на артільних землях. Багато коштів, часу і сил витратили держава і колгосп на цю справу. Нарешті, закінчили. Представники монтажно-будівельної контори «Ірпіньбуд» (начальник 2 дільниці т. Цивінський і виконроб т. Свиногонов) здали, а уповноважений управління експлуатації ірпінськими зрошувальними сітками т. Крусь і голова колгоспу т. Саковський прийняли всі гідротехнічні споруди і зрошувальну сітку. Але приймали вони, мабуть, їх у дощ, бо в суху погоду ні зрошувальна

сітка, ні вся остання гідротехніка не діють. Одна тепер надія тільки — на дощ.

П. НЕМЧЕНКО.
Васильківський район,
Київської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

У першій половині липня надіслав я до газети «Зоря Полтавщини» дві статті. В газеті вони не появились, але не це мене здивувало: відомо, що редакція не може надрукувати геть усе, що приносить пошта. Здивувало інше — невже працівники обласної газети не можуть приділити кілька хвилин на відповідь авторові?

Я нагадав редакції про мої статті — відповіді не одержав. Написав другого листа, але й на нього ніхто не зволив відповісти.

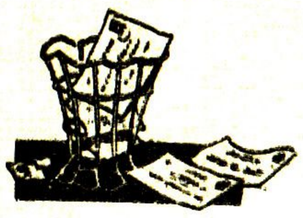

Очевидно, авторові треба народитись під щасливою зорею, щоб удостоїтись відповіді від «Зорі Полтавщини».

Г. ЧЕРЕДНИЧЕНКО,
інженер-агролісомеліоратор Міністерства радгоспів УРСР.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Вислужай невеличку, але цікаву історію про те, як директор радгоспу ім. Кірова т. Іванов вирощує свиней.

Виписав собі т. Іванов з радгоспівської ферми підсвинка, вагою в 11 кілограмів.

Але буває ж таке на світі: за кілька годин, доки директор оформляв документи, підсвинок встиг вирости і стати великою свинею вагою в... 105 пілограмів. Продав директор цю свиню і тепер націляється на другу.

Нам здається, що т. Іванов встановив рекорд швидкісного вирощу-

вання свиней. Невже цей рекорд залишиться в тіні?

Т.ДАНЧЕНКО.
Тупичівський район,
Чернігівської області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Напрочуд чула людина керуючий будинками Ворошиловградського заводу ім. Жовтневої революції т. Сергєєв. Є у нього дома і вода, і мило, і рушник. А він ходить невмиваний, замурзаний.

— Чого це ви, товаришу Сергєєв, не вмиваєтесь? — питають знайомі.

— Ой, як же мені вмиватися, — відповідає напрочуд чулий кербуд, — коли в корпусах № № 1 і 2 всі робітники невмивані ходять, бо ні водопроводу, ні води там немає. Вони терплять і я терпітиму.

Ми б радили т. Сергєєву не терпіти, а подбати, щоб в обох корпусах була вода. Співчуття це така штука, з якої чобіт не пошиєш, ні водопровідної труби не зробиш.

ДАНІН, ВУТЕНКО, КРАВЧУК.
м. Ворошиловград.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Весною цього року наш районний відділ культурно-освітньої роботи уклав з Ульянівською будівельною дільницею «Облсільбудтресту» договір на ремонт районної бібліотеки. Підписавши договір, начальник дільниці інженер П. Девін дав таку урочисту обіцянку:

— Бібліотеку одремонтуємо прискореними темпами: 15 травня роботу почнемо, а 31 травня закінчимо.

І як уявся т. Девін після 31 травня прискореними темпами сипати нові обіцянки, так і досі ще не спиниться. А бібліотека як стояла невідремонтована, так і досі стоїть.

Спини хоч ти, Перче, цей потік обіцянок т. Девіна. Може тоді піде вперед справа з ремонтом бібліотеки.

Дм. ЛАПЧЕНКО.
Ульянівський район,
Одеської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У ПЕРЦІ № 8 було вміщено замітку «Обоюдогостра ситуація».

Виконком Печерської райради м. Києва повідомив, що роботу по реконструкції Ново-Тверської вулиці закінчено.

* * *

ДО ПЕРЦЯ надійшов лист про злочинки працівників Колосовського елеватора (Мостівський район на Одещині).

На прохання редакції, справу розслідувала Одеська обласна прокуратура. За розкрадання зерна технічний керівник елеватора Н. Вернадський та завгосп В. Сирман засуджені до 10 років позбавлення волі кожний. Директора елеватора Киселенка знято з роботи та виключено з партії.

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

НАКАЗ

по дитяслах Часів-Ярського заводу ім Артема, Сталінської області:

«Сего числа вменяю вобязанность каждой работнице детских ясель впоймать по 30-тридцать мух, а потом принести мне к концу дня для сдачи.

Зав. яслями КОРОСЕВА».

ГРАФІК І ЯБЛУКА

З одного боку поїзд Вогуслав — Миронівка — це поїзд суто місцевого значення. Всього 16 кілометрів пролягло між обома пунктами. А з другого — це поїзд «стріла». На путі жодної станції, жодного полустаночка. «Стріла» повинна йти без зупинки.

— Ви що, — знизують плечима місцеві старожили — серйозно вирішили швидко добратися цим поїздом до Миронівки? Наївна людина! Якщо ви вже так поспішаєте, то краще йдіть пішки.

Жартуєте! — відповідаєте Ви і пробираєтесь у переповнений вагон. Знайшовши вільне місце «для стояння», через чверть години Ви починаєте помічать, що ваша «стріла» безнадійно стоїть. Годину. Півтори. Нарешті — ривок і гуркіт. З полиць і лав летять сонні пасажири і сулії з молоком: «стріла» стартує на Миронівку. Довго й нудно набирає вона швидкість і, не набравши, раптом — тпрру! — зупиняється. Миронівка?.. Пасажири сміються.

Сад!

Попереду яблуневий сад. Довго стоїть «стріла», поки машиніст із кочегаром штурмують чужий садок і запасаються яблуками. Нарешті запаслися. Поїхали.

Хтось із пасажирів каже: «Нам ще повезло: відійшли черешні й вишні. Раніш з вишнями-черешнями поїзд зупинявся щохвилини».

Скрегоче тормоз. Нова зупинка. Що, знову сад? Ні. Дядя. Він сходить з... паровоза обліплений клунками, мішками й кошиками. Машиніст із кочегаром, не поспішаючи, ніжно прощаються з дядею...

Гудок. Ривок. Їдемо. Без кінця й краю. Зупиняємося перед семафором.

— Тут, мабуть, довго стоятимемо, — байдуже каже провідник, — з графіка вийшли ж...

Кажуть, що ця «стріла» піде далі — до Кагарлика. А там же дорогою садів тих, садів! Яблуневих! Графіком начальника Фастівського відділку Південно-Західної залізниці т. Іоніна і начальника станції Вогуслав т. Кузьміна не передбачених!

Гр. ПОЛЯНКЕР.

ЧУДОДІЙ ІЗ ТРОЯНІВ

Одного травневого дня у Троянах, Осипенківського району на Запоріжжі, сталося чудо: місцева річечка потекла не медом, не молоком і не водою, а... пшеницею. Але троянці не повірили в чудо і в один голос обурено заявили:

— Це хтось згноїв пшеницю і викинув у воду... Але хто?

Хочете знати, шановні троянці, хто? Представляю вам автора цього «чуда». Дивіться, ось він — директор Тролинського пункту «Заготзерна» Йосип Ілліч Шальоний! Це він згноїв 12 тонн державної пшениці і викинув їх у річку, щоб сховати кінці у воду. За все це «чудо в Троянах» Йосип Ілліч Шальоний одержав... адміністративне стягнення і продовжує працювати директором заготпункту.

Ви цікавитесь, скільки треба згноїти тонн пшениці, щоб сісти на лаву підсудних? Так вичерпну відповідь на це питання може дати Осипенківський райпрокурор, який ніяк не може закінчити слідства в цій справі. Він знає!..

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Вид-во ЦК КП(б)У «Радянська Україна» Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 53 і 71. Передпл. ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 18 (173) (на украинском языке). Підписано до друку 19. IX. 1949 р. Формат 70×105 см. 1 друк. арк.

БФ 03165. Друкарня видавництва «Радянська Україна», Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3347. Тираж 50.000 прим.

Екзотичний роман у трьох картинах.
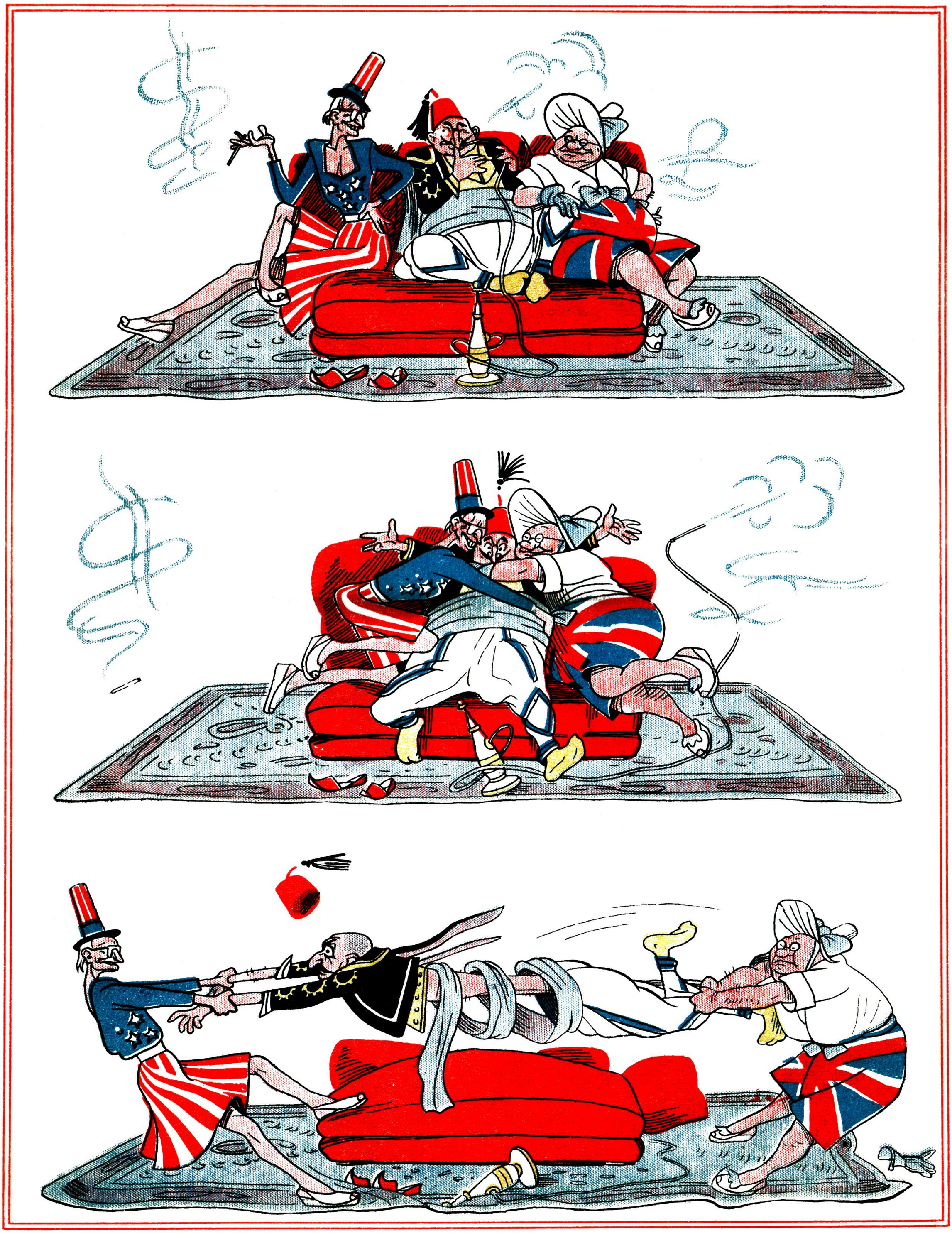
Мал. ГРІ-гор'єва